

[Waldorff]

private selskaber – undser sig ikke for at bruge elforbrugernes penge til denne propaganda for atomkraft og for at hetze imod atomkraftmodstandere og tilhængere af udbygning af den alternative energi. Det kan man få nogle smagsprøver på ved at se *Elsam-Posten*, som er et internt tidsskrift for medarbejdere i *Elsam*, fra november 1979. Deri kan man se, hvordan *Elsam* bruger forbrugernes penge til at føre denne hetz. Risingekomiteens arbejde kaldes lokal underholdning, forskere i vedvarende energi og i energibesparelser kaldes popularitetssøgende energiprofeter, det krav, der er rejst om udvikling af energibesparelser, kaldes en religion, og sådan kører den ellers derudaf. Det er den form for information, som *Elsam* bruger forbrugernes penge til, og så er det oven i købet først ved sin begyndelse.

Over for atomlobbyen har vi brug for alle de barrierer imod atomkraften, som vi overhovedet kan få. Den beslutningsprocedure, som den nye minister kaldte en problemfri klarhed omkring proceduren – og det er så sandt også det eneste problemfrie klare i denne forbindelse – opererer med 3 barrierer mod atomkraften. For det første, at man på en eller anden måde skal sandsynliggøre, at man kan klare miljøproblemerne og sikkerhedsproblemerne. Det tror vi ikke meget på. For det andet, at regeringen skal stille med en ikrafttrædelseslov og prøve at få den bokset gennem folketinget. Det er den anden barriere. Og den sidste er så folkeafstemningen. Effekten af fremskridtspartiets forslag er, at man reducerer disse 3 barrierer til kun at være én, som oven i købet har den svagheit, at det bliver vanskeligt at hamle op med de millioner af kroner, som atomkraftlobbyen vil bruge på at få bokset atomkraften igennem.

Alfred Hansen (DR):

Jeg er enig med fremskridtspartiet og hr. Lawaetz i to ting. For det første, at befolkningen skal have god tid til at tænke sig om, inden den skal træffe sin beslutning, og for det andet, at befolkningen skal spørges.

Retsforbundet har på et meget tidligt tidspunkt krævet en folkeafstemning, hvis vi skulle have kernekraft indført i Danmark. Vi er i det hele taget tilhængere af, at befolkningen spørges om store projekter, som i høj

grad berører den enkelte, og det er der vel ingen der vil bestride at netop indførelse af kernekraft vil gøre.

Det er også sådan – med det sidste folketingsvalg in mente – at vi ved, at ved et folketingsvalg lægger man op til befolkningen at tage stilling til helt andre ting end dem, de måske netop burde spørges om. Man gør det til et valg mellem en sort firkant og en Anker Jørgensen eller kaos eller noget lyserødt på venstrefløjen. Vi mener sådan set, at befolkningen må have mulighed for at tilkendegive sin holdning til også detailspørgsmål.

Vi mener og har længe ment, at der burde en folkeafstemning til netop om et sådant spørgsmål som indførelse af a-kraft. I konsekvens heraf stillede jeg den 5. april 1979 et spørgsmål til statsministeren, og spørgsmålet indeholdt bl. a. et spørgsmål om, hvorvidt statsministeren ville afgive et løfte om en folkeafstemning før eventuel indførelse af kernekraft i Danmark. Den 20. april 1979 fik jeg svaret, og det kan læses i folketingets forhandlinger 1978–79, sp. 9922. Her svarer statsministeren bl. a. to ting. Den ene er, at regeringen ikke har planer om udarbejdelse af en alternativ energiplan. Det andet, statsministeren svarer, er, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal afholdes folkeafstemning om anvendelse af kernekraft som energikilde, må afgøres, når spørgsmålet bliver aktuelt, efter de regler, der gælder i grundloven.

Altså så sent som den 20. april d. å. havde statsministeren og den daværende regering og socialdemokratiet endnu ikke taget stilling til et løfte om, at befolkningen ville blive spurgt, hvis folketinget havde truffet sin beslutning.

Siden ved vi – og det hilser jeg med tilfredshed – at statsministeren har tilkendegivet, at befolkningen under alle omstændigheder vil blive spurgt, og det, vi så kræver fra retsforbundets side, er, at der må være noget at tage stilling til. Det bekymrer fremskridtspartiet sig ikke særlig meget om. Man kan sige ja eller nej, og jeg kan levende forestille mig, hvordan man, jo længere vi kommer til højre i salen, vil køre noget af den samme kampagne, som man gjorde i 1972 forud for EF-afstemningen: hvis I siger nej til kernekraften, dør I af sult – eller noget i den retning. Jeg vil gerne skåne den danske befolkning for et så groft valg. Jeg vil, at den skal have muligheden for at vælge mellem en